

מסורת הש"ס

(א) ברכות יט. עדיות יט.
 (ב) מ"ו (ג) פנינים ד"ג (ד) סוכה
 סה. תשובות ו' ע"פ [מק']
 שמחות פ"ב ברכות י"א טז.
 (ד) יט' [מק'] פ"ב ברכות י"א טז.
 ד"ה הקשה ה"ר ראב"ה
 [יט'] (ה) (העיל ד"ה א' פ"א)
 סוחרא מנגבנה רבא שפיר
 כמלל הראש וזין עלול
 למעלה מן הראש. ערוך.
 (ו) פנינים י"ב. (ז) ס"א
 ברכות כב, (ח) [תוספתא]
 דברכות פ"ב (ט) (ל) לקמן
 (י) ג' ר"א פ"ב פ"א

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה וראשו כו'
דלעיל מיייתי מיניה איסור
תקפורת לאכל:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ובוועלי נדות
וכו' ובתוספ' פי' דביון
דטומאת בועל נדה. עיין
משנה למלך פ"ג ה"ג מהל'
צ"ח מקדש:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א [רש"י ד"ה מוחרס
שמחרימין בחרס לאחר ל'
יום לאחר הנדוי. כ"ב לאחר
ששים תמיד לקמן דף טז
ע"א ואולי כונת רש"י
אחרי שלשים השנים דמיא
שם ושזין לאחר שלשים
ומחרימין לאחר ששים:

מוסף רש"י

מדיקאמור ליה רחמנא
 ליהווקאלא פארר חבשו
 עליו. קדמתי ליה חבשו
 הני לוקח ממך את מחמד
 עיני מבגסו וגו' תשע
 וזו שמת אלף את אשכנז
 את מחמד עליה פארר
 בזוג על ראשן, לפי שזו
 שאר אצילים, לאי שזו
 עשה פארר אות ומותה
 לישראל כפי עמילן
 מחסין ואין עיני מחמד
 עליהם. אלהם אצל אכור
 עמילין (סוכה ב'ה)
 והצורע רלרובת כהן
 גדול. שטות זו רלרע
 עמילין (ד'י' מה לרע
 באימה וברידא. עיני
 שמוע) וזלע טעם עיני
 וגו' (ברכות ב'ה) מבאן
 אמרו. כל העמשים
 שומרים כבוד, שפך את
 בלוט לריות מחסין
 ותרמא. וכל ענין פארר
 אלה מפור קולת רבא חסות
 הדעת. ובעלי דלות, שכל
 הענין לקרין לערבי מרים.
 טעמיה חסות עיני חסות
 לטירס מוטחאט בעל מזה
 שריא צבעת עיני, אכל
 לקחאט בעל חסות, (ברכות
 דהמן עמילין) (ברכות
 כ'ו.) זו שרלא חסות רעדי
 חסות עיני (ד'י' וס')

רבינו חננאל

וכן מנוודה וכן מצורע.
דתיא מנודין ומצורעין
אסורין לספר ולכבס.
מנוודה שמת בית דין
סוקליז את ארונו. ר' יהודה

מנודין ומלורעין מהו. להכי קאמר להו דהדי משום דפשיט להו
 דהדי: **מנודה שמה וכו'.** סיפא דרבינא היא: כגלו של עקב.
 דמבי (יהושע ז) ויקימו עלינו גל אבנים גדול: והן מחטטפין.
 במסכת תענית ללחך ההעמוט שלש עשרה ת"י: מנודה
 לשמים. כי הני שאני דחמיירי ולהכי

נִרְכִּי עֲטִיפַת הָרֹאשׁ אֲבָל אַחֲרַיִם אֵינִי
 נִרְכִּינָן עֲטִיפַת הָרֹאשׁ: **יַעֲקֹב**. מִשְׁמַע
 עֲטִיפַת הָרֹאשׁ: **פֶּאֶרֶךְ**. זֶה תַּפְּלִינָן:
דָּבָר שֶׁהוּא חוּץ מִגּוּפוֹ אֵף הוּיִיָּה
הָאִמּוּרָה בְּרֹאשׁ. רָאשׁוּ יִהְיֶה פְּרוּעַ
 מִשְׁמַע מְגוּלָּה כַּעֲנִין דְּכַחֲבִי וּפְרַע אֶת
 רֹאשׁ הָאִשָּׁה (בַּמַּעֲרָה ה') דְּבָר שֶׁהוּא
 חוּץ מִגּוּפוֹ וְלֹא אֲמֵרִינָן מִשְׁעָר שֶׁהוּא
 מִגּוּפוֹ: **מָהִי לָאוּ**. שִׁיחָא רָאשׁוֹ מְגוּלָּה
 מִתַּפְּלִינָן: **אֲכֻמְתָּא וְסוּדְרָא**. כְּלוּמַר
 שִׁיחָא רָאשׁוֹ מְגוּלָּה מִכְּמוֹמְתָא וְסוּדְרָא
 אֲבָל תַּפְּלִינָן מְנִיחָ: **דִּהָא אִי"ל רַחֲמָנָא**
לִיחֻקָּאֵל הָאֲבִינָן. כְּלוּמַר דְּבָר
 זֶה מְנוּחָא אֲבָלִית שְׂדוּס וְלֹא תִשְׁתַּלַּל
 לְשׁוֹן: **ת"ש**. דְּהֵי גַבִּי מַעֲשִׂיתָ הֵן
 יוֹשְׁבִין כְּמוֹדִין וְאֲבָלִים כ'י: **שָׁפַס**.
 מִשְׁמַע שְׁפַתּוֹמִי מְדוּבָּקוֹת: **מִי**
קִפְּנִי כְּמוֹדָה. שְׂאִסּוֹר כְּשִׁאֲלִית
 שְׁלוֹם: **מוֹהָרִם**. שְׁמִרְמִינָן בְּחֶרֶם
 לְאַחֵר ל' יוֹם לְאַחֵר הַנְּדוּי א': **כַּפְקָא**
דַּעֲרֻבֹת. בְּזֻק שֶׁל אוֹתוֹ מִקּוֹם:
נַעֲלִי קִרְיִין אֲסוּרִין. לִפִּי שֶׁבֶל לֹהֵם
 מַחֲמַת שְׂמַחָה וְקוֹלָתוֹ רָאשׁ וְלִיכָא אִירָמָה:
 דְּמוֹת

מנודין ומצורעין מה הן בתספורת ת"ש
 * מנודין ² ומצורעין אסורין לספר ולכבס
 מנודה שמת ב"ד סוקלין את ארונו
 ר' יהודה אומר לא שיעמידו עליו גל
 אבנים כגלו של עכן ² אלא ב"ד שולחין
 ומניחין אבן גדולה על ארונו ⁶ ללמדך
 שכל המתנדה ומת בנדיוויו ב"ד סוקלין
 את ארונו ¹ אבל חייב בעטיפת הראש
 מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל ¹ ולא תעטה
 על שפם מכלל דכולי עלמא מיחייבי
 מנודה מהו בעטיפת הראש אמר רב יוסף
 ת"ש ⁵ והן מתעטפין ויושבין כמנודין
 וכאבלים עד שירחמו עליהם מן השמים
 א"ל אביי דלמא מנודה לשמים שאני
 דחמיר מצורע מהו בעטיפת הראש ת"ש
² ועל שפם יעטה ⁷ מכלל שחייב בעטיפת
 הראש ש"מ ⁵ אבל ¹ אסור להניח תפילין
 מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל ¹ פאוך
 חבוש עליך מכלל דכ"ע אסור ⁷ מנודה
 מהו בתפילין תיקו מצורע מהו בתפילין
 ת"ש ² ⁵ והצורע ¹ לרבות כ"ג בגדיו יהיו
 פרומים ⁷ שיהו מקורעים ² וראשו יהיה
 עזר דברי ר"א ר"ע אומר נאמרה הוייה בראש
 ייה האמורה בבגד דבר שחזין מגופו אף
 יפו מאי לאו אתפילין אמר רב פפא לא
 בשאילת שלום דקאמר ליה רחמנא ליחזקאל
 לת שלום אמר רב יוסף ת"ש ⁵ ² ובשאילת
 אדם הנוזפין למקום א"ל אביי דלמא מנודה
 זו בשאילת שלום ת"ש ועל שפם יעטה שיהו
 הא כמנודה וכאבל ⁵ ואסור בשאילת שלום
 מר רב אחא בר פנחס משמיה דרב יוסף מי
 כאבל ⁵ [קתני] במילי אחריייתא ואסור נמי
 בדברי תורה מדקאמר רחמנא ליחזקאל דום
 רב יוסף ת"ש מנודה ² שונה ושונין לו נשכר
 ולא שונין לו לא נשכר ולא נשכרין לו ⁷ אבל
 את למודו ⁵ ועושה לו חנות קטנה בשביל
 יקתא דערבות שמע מינה מצורע מהו בדברי
 ולבני בניך יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך
 וברתת ובזיעה מכאן אמרו ⁵ הזבין והמצורעין
 בתורה ובנביאים ובכתובים ולשנות במדרש
 לי קריין אסורין ש"מ אבל ¹ אסור ² בתכבוסת
 ח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי נא
 י שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתאבלת
 בתכבוסת ת"ש מנודין ומצורעין אסורין לספר
 דקאמר להו רחמנא לבני אהרן ⁵ לא תפרמו
 בקריעה תיקו מצורע מהו בקריעה ת"ש ² בגדיו
 מינה אבל ⁵ חייב בכפיית המטה דתני בר פפא
 דמות

בועל נדה מודה ללא חשיב טומאה יוצאה מגופו ואפילו מאן דזעי לגימיר צפרק אלו דברים דמשחלח חוץ לשתי מחנות כמו צעל קרי מ"מ לא חשיב טומאה יוצאה מגופו ורבי יהודה נמי פ' דכיון דטומאת בועל נדה מכא הרי רבי יהודה מודה לזריר

ה"ג **מנודין** ומצורעין מה הן בתכבוסת ת"ש מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבסם.
קשה לרצ למה לא צעי ליה ותירץ דכבר אייתי לעיל הך ברייתא דגזי חס

מלאכה קמיצעי ומציא ברייתא דמתנייא לעיל ונשכרין ותיקין לאגב דמזורע קאי בתיקין קא

לביקו ולבני בניה: יום אשר עמדת
למקדו ליקרא אתי כל הימים אשר
ותק מעם אשה חקמה ואימא אלי
ומתאבל על מות: משואל ב י ד
לא תתמונ ולא תתנו ועל כל

שולחין ומניחין אבן על ארז כורו. אבל חייב בעטפות הראש. מדאמרי ליה רחמנא ליחזקאל,
כולי גמלא אסירי. ונתן תון מחטפין ורשובין ממנדין וכו' אבליע עד שיחמנו עליהן
מנדה לשמים דחמי חייב בעטפות הראש, אבל מנדה לבני אדם לא. ולקולא עבדין ולא
איש, דהא איבעי אלא איפשיטא. מצורע, אסיקנא דחייב בעטפות הראש. אבל אסור בחפצין.
בשאלה. ככלל דכולי עלמא אסירי. מנדה חמור בחפצין חקיק. מצורע מהו כחפצין ולא
כשאלה. שטות. מדרבנן בחיזקאל, האנק עור, אלא דבר, ככלל דכולי עלמא אסירי. נזקין
ברבין תורה. דאמרי רחמנא ליחזקאל האנק עור, ככלל דכולי עלמא אסירי. מנדה מאי, ת"ש מנדה שונה ושונין לו, נשכר ונשכר
לו חנות קטנה פקדון ערבות שהיא אר ציה רחוקה מן הישוב, לכונוי מ"א כדי פרנסתו. וכן מצורע מותר בדברי תורה. אבל אסור
אבל ואל תסכיז כן דהייית כאשה וז' ימים רבים מתאבל על מות. אבל אסור בחריצה. דרחיצה בכלל סיכה היא. מנדה ומצורע בזה
לא תפורנו ככלל דכולי עלמא חייבים, וכן מצורע. מנדה מאי, חיקין. אבל חייב בחריצה.

וואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

פז.

י"ז א מ"י פ"ז מהלכות
ת"ת הלכה ד סמג
לאוין רח ועשין רלה מוש"ע
י"ד ס"י שלד סעיף 3:

כ ב מִי שֶׁיֵּשֶׁה מֵהַלְכוֹת
 תוֹמָתָא דְרַעֲתָא הֲלָכָה וְ
כא ג מִי הֲלָכֹת חִיָּת
 שֶׁנֶּמֶס עֲשִׂין עֲשִׂין
כב ד מִי שֶׁנֶּמֶס עֲשִׂין
 הֲלָכָה וְנִימָא מְהֵלֵּי
כג ה מִי שֶׁנֶּמֶס עֲשִׂין
 דְרַבְנָן גְּטוּשֶׁה יֵיזֵר שֶׁ
 סָפִיק אִיזֵר שֶׁפִּי
כד ו מִי שֶׁנֶּמֶס עֲשִׂין
 תוֹמָתָא דְרַעֲתָא הֲלָכָה וְ
 שֶׁנֶּמֶס עֲשִׂין רֵלֶה
כה ז מִי שֶׁנֶּמֶס עֲשִׂין
 דְרַבְנָן גְּטוּשֶׁה יֵיזֵר שֶׁ
 סָפִיק אִיזֵר שֶׁפִּי אִיזֵר
 אִיזֵר שֶׁנֶּמֶס עֲשִׂין
 חֲסִידֵי רַבִּי יוֹדֵד שֶׁ
 שֶׁנֶּמֶס עֲשִׂין
 חֲסִידֵי רַבִּי יוֹדֵד שֶׁ

בַּה ז ח ט מִי הֵל
 טוֹמֵאֹת לָרַעַת שֶׁסֶּ
 סָמַג עֲשִׂין לֵלֶה:
 בּו י מִי פִּה מֵהִלְכוֹת
 אֲבָל הִלְכָּה אֵל כִּסְמָג
 עֲשִׂין לְרַצֵּן ג טוֹשֵׁעִי דִּי
 סִי שֶׁפֶּסְעִיף אֵל וְסִי שֶׁפֶּה
 סְעִיף אֵל:

בז כ מיי פ"ג מהלכות
תעניות הל' ח טוש"ע
א"ח סי' תקעה סעיף ז:
בח ל מיי פ"י מהלכות
טומאת זרע הל' ו

סמג עשין רלה:
 במזמ"ה מהלכות
 אצל ה' א טו סמג
 עשין דרבנן ב טוש"ע י"ד
 ק' שפ סעיף א וסי' שפד:
 ל נ ס ע פ מ"י פ"ו
 מהלכות ת"ת ה' דה
 טוש"ע י"ד ק' שלד סעיף

ל צ מיי פ"י מהל' :3
 טומאת זרעת הל"ז
 [ופ"י מהל' ק"ח הל"ח]
 סמג עשין רלה [טוש"ע]
 א"ח סי' סח סעיף א ויור'ד
 סי' רפז סעיף טז:
לב ק מיי פ"ד מהל' ק"ט
 הל' ח טוש"ע א"ח סי'
 פס:

לד א מיי פ"ה מהלכות
אכל הלכה א ג סנה
עשין דרבנן ג טו"ש י"ד
ס' שפ סקיף א וס' שפ
טקיף א:
לד ש מיי פ"ח מהל' אכל
הלכה א טו"ש שם
ס' שפ סקיף א:
לה ג מיי פ"י מהל'
טומאת צרעת הל' ו
סנה עשין רלה:
לו א מיי פ"ה מהלכות
אכל הלכה א יח סנה
עשין דרבנן ג טו"ש י"ד
ס' שפ סקיף א וס' שפ
טקיף א:

תורה אור השלם

1. וְהָאֵן דָּם מֵתִים אֵלַי
חֲבוּשׁ אֶת הַמֵּשָׁה אַפָּרָן חֲבוּשׁ
תְּשִׁימֶינִי וְתַעֲלֶיךָ תְּשִׁימֶינִי
וְיִבְרִיכֶנִי לֵאמֹר הִנֵּה תַּעֲשֶׂה לִּי
וְלָחֵם אֲנִישִׁים יִחְזָקוּ כִּי זֶה
הָאֵלֹהִים וְהַיְּהוָה יִשְׁמְרֶנִּי
2. וְהַיְּהוָה בְּגִדֵּי יִדְּיו פִּרְמִים
וְיִרְאֵשׁוּ יִדְּהָ פָרֹדֶת וְעַל
שִׁסְקָם יַעֲשֶׂה טֹמָא וְטָמֵא
וְיִשְׁמְרֵם יִקְרָא אֶת זֶה
הָאֵלֹהִים כִּי הַשֹּׁמֵר לֵךְ וְיִשְׁמְרֵךְ
3. וְהַיְּהוָה בְּגִדֵּי יִדְּיו פִּרְמִים
וְיִרְאֵשׁוּ יִדְּהָ פָרֹדֶת וְעַל
שִׁסְקָם יַעֲשֶׂה טֹמָא וְטָמֵא
וְיִשְׁמְרֵם יִקְרָא אֶת זֶה
הָאֵלֹהִים כִּי הַשֹּׁמֵר לֵךְ וְיִשְׁמְרֵךְ
4. וְיִשְׁלַח יֹאב חֲתוּמָה
יְתִית כֹּאשֶׁה וְזִמְרִים רַבִּים
וְיִשְׁכֵּם אֶת הַתְּפִירָה וְיִשְׁכֵּם
אֶת שֵׁרֵף הָעֵץ וְיִקְרָא יְיָ

רין לו, אבל שונה לעצמו
אשה חכמה ויאמר אליה
נתיב בבני אהרן, ובגדיכם

מְנוּדֵּין וּמְצוּרֵעִין מֵהָ הֶן בְּתַסְפּוּרָתָן. וּמֵרָאשׁוּ יִהְיֶה פְּרוּעַ לָהּ
צֵעִי לְאוֹכּוּחִי דְלִיָּה לִיָּה דְרֵאָה דְמוֹקִי לָהּ לִקְמֹן בְּתַסְפּוּרָתָהּ
תַּדַּע דְּלִקְמֹן צֵעִי לְאוֹכּוּחִי מִיָּנָה הִנֵּחַ תַּפְּלִין כִּרְעִי:
(**מְנוּדָה**) מֵהוּ בְּעִיפֵת הָרָאשׁ אִמְרַר רִבּ יוֹסֵף תָּא שְׂמַעֵ, וּלֹא
נִרְאֶה לֹא דְרֵי רַב פּוֹפָא דְמוֹקִי רֵאשׁוּ
הֵן בְּתַסְפּוּרָתָהּ חִיָּיָא יִהְיֶה פְּרוּעַ לָהּ אֲכוּמַתָּא וּסְדוּרָא:

וראשו יהיה פרוע. **כִּרְיָן** עִין
 אִי פְּלִיגִי הכי צראשִׁים
 אֵל תַּפְּעוּ וּבִזְדֵּיִם לֹא תַפְּרֹמוּ
 דְּלַעֲלֵל מִיַּמִּי ^(א) עֲלֵיהֶם תַּסְפֹּרֶת לֹא־
 וְלֹא מִיַּמִּי מִיַּנִּיה לַמְּלֹאכֶה דַּמְשַׁמֶּה
 דְּכָר רַע עֲפִלְגִי אֲדִיר ^(ב) אֲלִיעֹזֹר
 כְּדַפְרִישִׁת לַעֲלִיל וְשִׁמְאָה רַע ^(ג) לֹא פְּלִיגִי
 אֲדִרְבִּי אֲלִיעֹזֹר דְּפִרְיעַת הָרֹאֵשׁ הֵייוּ
 גִידוּל שַׁעַר בֵּין צִמְלֹרַע בֵּין צֹאֲבֵל
 וְתִרְוִיחֹו דֹרַשׁ רַע ^(ד) וְעֲלִיל לֹא מִיַּמִּי
 מִיַּנִּיה לַמְּלֹאכֶה מִשּׁוּם דַּמְשַׁכָּה בְּרִיַּיִתָּא
 בַּהֲדִיא מִיַּמִּי לֹה וְאֶעֱ"ג דְּבִרְיֵשָׁא
 דְּסוּגִיא מִיַּמִּי אֲבָל אֵינוּ נוֹהֵג אֲבִילוֹת
 בְּרַגְלָא וְנִמְנִית מִמֶּנֶה לְדַלְקֻן וְיִמְחִי
 קִרְיָא דִּשְׁמַחַת לִפִּי שַׁרְרִין לְפִרַשׁ מִנְּלָן
 מִתַּנִּי ^(ה) דֹּאֲבָל אֵינוּ נוֹהֵג אֲבִילוֹת בְּרַגְלָא
 אֲבָל רֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְּרוּעַ דְּמִיַּרִי גִידוּל
 שַׁעַר דִּמְנֵה לוֹ דְּכָר פְּשׁוּט וְיִחָלֵל לִיה
 לֵאמֹרִי בְּרִיַּיִתָּא: **אֲסוּר** בְּשִׂאֲלִיתָ
 שְׁמוֹם דְּבִיִּי רַחֲמֵנָא לִיָּה רַחֲמֵנָא לִיָּהוּקֹאֵל
 הָאֲנָק דֹּוּם. דַּמְשַׁמֶּה שְׁחִיקָה מִשְׁאֲלִית
 שְׁלוֹם וְתִמְלִלָה דְּתוֹרָה נִמִּי מִשְׁמַעַת
 בְּסִמְיוֹן מֵהֲאֲנָק דֹּוּם וְהֵא ^(ו) דִּהִיָּה
 יִחֻקֹּאֵל נוֹהֵג אֲבִילוֹת בַּהֲאֲנָק דֹּוּם
 וּבְכָל שַׁאֲר דְּבִרִּים לֹא הִיָּה עוֹשֶׂה הִסִּיָּה
 כִּרְיָן לְהִרְאֻת צִקְלָה דְּבִרִּים שְׁהוּ
 אֲבָל וְלֹא הִיָּה נוֹהֵג דִּינִי אֲבָל אֵלֹא
 לְמַשֵּׁל: **שִׁידָה** שְׁתוּתָהּ מְדוּבָקוּת.
 לַעֲלִיל דְּרַשְׁתִּי מִיַּיָּה עֲטִיפָה הָרֹאֵשׁ
 וְשִׁמְאָה תִרְוִיחֹו מִשְׁמַע אֵינִי מְדַמְכִּי
 שֶׁפֶס וְלֹא כְּמִיז שֶׁפֶס:

יַעֲלֵ שֶׁפֶם יַעֲמָה שִׁיּהוּ וּבֹעֲלֵי נָדוֹת מוֹתְרִין. אַחֵר

שטענלעך לקרי אלל לקרי
צריך טעילה ולרצי יהודה משמע
המס דלא צריך טעילה לדברי תורה
לבעל קרי היכא דלא נטהר ע"י
טעילה וזי צפרק מי שמתו (בבבב דף
טו.) במשמעת ורמזה קרי ובעל קרי
שראה וזי צריכין טעילה ור' יהודה
פוטרי וזה דהכא בלא טעילה כרבי
יהודה צריך לישב דליידי רבי יהודה
צסיפא דהך צריימא צפ' מי שמתו
(ספ דף כז.) וקאמר רבי יהודה שונה
הוא בהלכות דאין ארץ וליידי למימר
דלרבי יהודה נמי צועלי נדות חייבין
טעילה כמו בעל קרי צעלמא דהשמיא
ומה בעל קרי שראה וזי אחר כך
שהיה חייב כבר פוטרי רבי יהודה
צועל נדה לא כל שכן מיהו לכאורה
נ"ל דלא פליגי רבי יהודה ורשב"א
בזני טומאות דלומיא דקרי הוי דהיינו
דטומאה ודאנה עליו מגופו אלל
צטומאת שרזים מודה רבי יהודה
בצדי קרי צריך טעילה א"כ ה"נ
למימר צפרק אלו דברים צפסחים (דף סח.) וצפ"ק דיומא (דף א.)
אלה מגופו ורבי יהודה נמי הצריך טעילה לדברי תורה * צתומס'
רבי רבי יהודה מודה דצריך טעילה:
צין אסורין צספר וצבבס. וצספר הרב לא היה כחוצ כל זה והיה
עליהן צריימא דגבי תספורות וזהו הקשה לקמן גבי עשיית
צ דמלורע קאי צתיקו קא צעי מנודה ומייית לצריימא דלעיל:

לְבִינִי וּלְבִנֵי בְנֵי: יוֹם אֲשֶׁר עֲמַדְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחֹרֵב בְּאֶמֶר: "אֵלֵי הַקֹּהֵל לֵאמֹר: הֲיֵשׁ לָנוּ זֶה? לְמַדְרוֹ לִירְאָה אֶת־כָּל הַיְמִינִים אֲשֶׁר הֵם חַיִּים עַל הָאֲדָמָה וְאֵת בְּנֵיהֶם: לְמַדְרוֹ: דְּבָרֵי יוֹם ט-י וְיָחַד מִשֵּׁם אֵשׁהּ חֲמֵקָה אֵימָר וְאֵת הָאֲתָגֵל וְאֵל לְבִישׁ אֵל גִּבְרִי אַבְל וְאֵל חֲסוּכִי בִשְׁנֵי מִתְאֲבָלֵת עַל מוֹת: שְׁמוּאֵל ב' יד 5. אֵימָר מִשֵּׁה אֵל אֲדָרְלִי וְאֲלֶעָנֹר וְאֵת אֵימָרְךָ בְּנִי יוֹם ט-י וְאֵת תַּרְמוֹת וְלֹא מִתְּמוֹל וְעַל כָּל הָעֵדֻת: קִצָּה וְאֹחִיכֶם בִּלְבָד יִשְׂרָאֵל יִבְנוּ אֶת הַשְּׁעָרֹת

מגודה שונה ושונין לו, נשכר ונשכרין לו. מוחרם לא שונה ולא שונין לו [לא נשכר] ולא נז
 מצומצם מותר בדבריו תורה. אבל אסור בתכנסות ובסיכה. שנאמר וישלח יואב תקועה ויקח מ
 בכל סיכה היא. אבל חצוצר בהרציה, לא איפשיטא בהדיא. אבל חייב בקריעת בגדיו. ו
 3. מגודה לא חייב. וקובץ לא חייב בכפית המטה.